

Kol; 1:1a

„Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola” – Nagy dolog az, hogy Pál ezt így ki tudja mondani. S most nem arra gondolok, hogy apostol, hanem arra, hogy teljes bizonyossággal állítja magáról, hogy „Isten akaratából” az, ami.

Te ki tudnád ezt mondani így „ex katedra”, hogy isten akaratából vagyok tanár, mérnök, lakatos, villanyszerelő, orvos, vagy ami éppen vagy? Ki tudnád ezt így jelenteni? S a másik kérdés rögtön adja magát ehhez az előbbihez: Tényleg Isten akaratából? És egyáltalán honnan tudhatod ezt? Mit gondolsz? Hogy érzed? Hogy lettél azzá, ami most éppen vagy? Isten akaratából lettél és vagy valami, vagy azért, mert a szüleid annak idején nem tanítottak? Vagy azért lettél azzá, aki vagy, mert a szüleid akarták ezt? Vagy azért lettem pont ez, mert nem tudtam már akkor se, hogy mi az Isten akarata, és csak sodródtam, s a véletlenre bízom magam? Vagy csak azért vagyok, ami, mert nem mertem váltani? Vagy ellenkezőleg: pont azért, mert nem volt bátorságom maradni valahol és kitartani? Miért vagy az, aki és ami vagy? Miért? És hol van ebben az Isten akarata? – Akár nyugtalanítók is lehetnek ezek a kérdések, de nézzük csak tovább őket!

Pál számára az Isten akaratából rendelt apostolság nem csak egy munkát jelentett, hanem életformát is. Azt is jelentette, hogy nincs állandó otthona. Nekünk többségünkben van. De Isten akaratából vagyunk éppen ott, ahol vagyunk? Ide sodort egyszerűen a szél, vagy csak ide születtem, és itt felejtettem magam? Vagy Isten akarata az, hogy én itt éljek, s esetleg itt éljem le az életem?

Aztán Pál számára az apostolság a nötlenséget, a természetes család és a vérszerinti gyerekek hiányát is jelentette. Pál számára tehát a bizonyos értelemben vett magány is Isten akarata. Viszont a mi családuink szintén Isten akaratából van? A házastársad Isten akarata? Így tekintesz a férjedre vagy feleségedre, hogy igen, ő Isten akarata számomra, vagy csak egy többé-kevésbé jól sikerült, de mindenképpen felülbíráható emberi döntés következménye? Hogyan látod hát őt? Vagy ha nincs házastársad, az Isten akarata? Isten akaratát látod ebben a dologban? Isten akaratát a magányban? Vagy csak annyit, hogy pont én vagyok ilyen peches, hogy miközben minden barátom megnősült, én jól itt maradtam egyedül? Vajon Isten akarata, vagy egyszerű pech, vagy az én csúnyaságom, gátlásosságom, esetlenségem következménye? Hogy is van itt jelen az Isten akarata?

Hogy tudsz tekinteni saját életedre? Isten akaratából van az életed? Már nem csak úgy értve, hogy ő adta neked az életet, ő teremtett téged, hanem úgy is, hogy az egésze, az alakulása és minden lényeges részlete is Isten akarata? Pál így tekintett az életére: Isten akaratából vagyok Jézus Krisztus apostola. – és ebben benne volt minden. Azt gondolom, okkal mondhatjuk, hogy jó volt neki. Jó az, ha az ember ilyen biztosan áll a helyén, (s mint az apostol esetében valóban a helyén is van), és életében felismeri azt, hogy ami van, az Isten akarata. Jó az, ha az embernek egy ilyen **igaz(!)** felismerése és bizonyossága van. Rengeteg bizonytalanságtól, tépelődéstől megóv, ha tudom, hogy életem belesimul Isten akaratába. Jó, ha ez a bizonyosság van. Rengeteg energiát visz el az embertől, ha azon tépelődik, hogy vajon helyén van-e, vajon a jelenlegi élete Isten akarata-e. Ha ez állandóan kérdésként jelenik meg, ha nem tudom, hogy aki és ami éppen vagyok az Isten akarata, akkor minden egyes kudarc képes teljesen kiborítani. Jön egy kudarc, egy sebződés, és rögtön szívemhez kapva azon morfondírozom: „*Lehet, nem is itt van a helyem? Nem is ezt kéne csinálnom? Én ezt nem is tudom.*” S minden egyes házastársi konfliktus azt a kérdést szegezi elém: „*Lehet, nem is ezzel a nővel/férfivel kéne élnem? Lehet, ez a házasság nem is Isten akarata?*” Vagy lehet, valakiben valamilyen kisebb sokk hatására is az a kérdés merül fel: „*Lehet, el kéne költöznöm? Lehet, vissza kéne mennem gyermekkorom színhelyére, vagy éppen olyan helyre, ahol senki nem ismer?*” – S előfordulhat az emberrel, ha ilyen kétségek csapnak át a feje felett, hogy állandó menekülésbe kezd. Legalábbis mindig menekülni szeretne. De ki elől is? Saját maga elől? Isten elől? A kétségek elől? A fájdalmak elől? De menekülve, sündisznóállásban nem teljesezhet ki az ember élete. Ismerek ilyen embert, aki sose érezte magát a helyén, és állandóan menekült. Egy munkahely se volt, ahol sokáig megmaradt volna. Nem volt sehol sem annyira a helyén, hogy megmaradt volna akkor is, ha ez konfliktusokkal, fájdalmakkal jár. Nem maradt meg Isten mellett sem, és természetesen az egyházban sem. Elhagyta családját is. Mindig ment tovább. Menekült. Nem ismerte fel életében sehol, hogy ez Isten akarata. Nem ismerte fel, hogy maga az élete Isten akarata. Ezért nem volt kitartása, nem volt sehol sem maradása. De így az élete nem teljesezhetett ki. Mert az „életem akkor teljesez ki, ha teljes szívvel el tudom fogadni, hogy az vagyok, aki vagyok, azzá lettem, akivé lettem”, és ebben meglátom, hogy ez az Isten akarata.

Na de honnan tudhatom én azt, hogy mi a hatalmas Isten akarata? S miért, milyen indíttatásból érdekel engem (ha érdekel), hogy mi Isten akarata? Először az utóbbi, majd csak utána az előbbi kérdést válaszoljuk meg.

Sokszor az Isten akaratát kutató jámbor jó szándék, igaz vallásos érzület összekapcsolódik a fájdalommentes döntések igényével. Sokan komoly döntések előtt állva azért kutatják Isten akaratát, mert bíznak benne, ha döntésük Isten akarata szerinti, akkor a következmények is kellemesek lesznek. „*Ha azt a lányt veszem feleségül, akit Isten akarata szerint kell, akkor jó lesz a házasságom.*” Vagy: „*Ha Isten akarata szerint elfogadom, vagy éppen elutasítom az állásajánlatot, akkor anyagi szempontból vagy/és pszichés terhelés szempontjából jól fogok járni a végén*” – gondolják. De ebből a jámbor gondolatból könnyen következhet az a csalódott keserű kérdés: „*Miért ér engem baj és ennyi fájdalom, miközben én Isten akaratát kereső, kegyes, jóember voltam?!*” S miért? Pál Isten akaratából Krisztus Jézus apostola. Micsoda nagyszerű dolog ez, hisz az apostolság különleges megtiszteltetés az Istentől – gondoljuk. S hajlamosak vagyunk arra gondolni, hogy már egy püspök is nagyon szép autóval jár, és bizonyára püspöki palotában lakik. De az apostolság valósága egészen más. Pál Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, és Isten akaratából megtanulja, hogy mennyit kell szenvedni Jézus nevéért (ApCsel; 9:16). És Pál hajótörést szenved, és áltestvérek között szenved, és botozást és kövezést szenved el, s végül mártírhálált is elszennved. Mert az, ha Isten akaratából vagyok az, aki, az nem jelenti azt, hogy többé már a földön nem kell szenvednem. Nem jelenti azt, hogy békés lesz a házasságom. Hóseás próféta Isten akaratából egy utcanőt vett feleségül, aki hűtlenségével sok fájdalmat okozott neki. De az Isten akarata szerinti munkahely sem konfliktusmentes, és nem is

kudarcmentes. Az Isten akaratával egyező döntéseink is okozhatnak gazdasági károkat, akár szegénységet is. Lehet ugyanis, hogy az az Isten akarata, hogy megtanuljunk a kevésből is megélni, ahogyan pont Pál apostol is. Az Isten szerinti döntések egyáltalán nem csökkentik nullára a fájdalmas következmények kockázatát. S Pál, aki Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, pontosan tudja ezt. Pál éppen ebben a kolosséi levélben így beszél erről: „*Most örülök a tiéretetek elviselt szenvedéseimnek, és testem elszenvedti mindazt, ami Krisztus gyötrelmeiből még hátravan, az ő testéért, amely az egyház*” (Kol; 1:24). Pál tehát nem azért keresi és teljesíti Isten akaratát, hogy ne fájjon, hisz ez inkább lenne egy ösztönös gyávaság, mintsem keresztyénség. Hiszen aki Krisztust követi, az tudja, hogy Jézus sem kerülte el a fájdalmat. Jézus kész volt elfogadni, és a mennyei Atyának ajánlani áldozatul fájdalmát, szenvedését, a keresztyének pedig hasonlóképpen cselekszenek, mert ez(!) a krisztusi út.

Akarod-e ezzel együtt tudni és elfogadni életedre az Isten akaratát? Mert ha akarod azzal együtt, hogy tudod, hogy az Isten akaratában élés az az élet egészének elfogadását jelenti azzal a sok fájdalommal és örömmel együtt, amit a jézusi út tartogat, akkor tudhatod. Vagy legalábbis sokat tudhatsz róla. Mert Isten kijelenti akaratát a Bibliában. És ebben az a csodálatos, hogy úgy jelenti ki életedre szóló akaratát, hogy közben egyáltalán nem veszi el a szabadságodat. És ez a szabadság nem csak arra vonatkozik, hogy engedelmeskedsz-e neki vagy sem, hanem az engedelmisség útján belül is csodálatosan szabad vagy. Mert Isten nem írja le előre az életedet. Nem írja le, hogy holnap öt óra húszkor kell felhúznod a bal lábadra a zoknit, de nem a pirosat, hanem a zöldet, mert különben engedetlen vagy, és el is rontottad egész napodat. Nem! Ilyen szakaszt aligha fogsz találni a Bibliában. De még csak olyat se, hogy az Arankát vagy a Priszillát vedd el feleségül. Viszont Isten kijelöl számunkra határozott irányokat. Akár itt a kolosséiakhoz írt levélben is. Azt mondja a 3. fejezetben: kerüljétek a paráznaságot, a gonosz kívánságokat, a kapzsiságot, istenkáromlást, hazugságot, stb. Ellenben legyetek könyörületesek, alázatosak, szelídek és türelmesek. Bocsássatok meg egymásnak, és öltsetek magatokra a szeretetet, mert az összefog tökéletesen mindent. Mert röviden szólva a szeretet az Isten akarata. A szenvedni is kész, a találékony, őszinte és örömszerző szeretet. S hogy ezt hol gyakorlod, abban meglehetősen nagy szabadságod van. Csak gyakorold, mert ez az Isten akarata, hisz ezt írásba is adta.

De – amint említettem – vannak dolgok, amiket nem adott írásba. És ezeket nem azért nem adta, mert kifelejtette, hanem azért, mert az az akarata, hogy szabad, felnőtt és felelős lény légy, és szabadon hozz életedre nézve döntéseket, és vállald ezek következményeit. S így a magad választotta úton a Lélek szabadságában járj Krisztussal a szeretetre tanító Ige szabályai szerint abban a megnyugtató bizonyosságban, hogy számodra ez az Isten akarata. Ámen.

1. Mit ír Pál, kinek az akaratából lett Jézus Krisztus apostola?
 2. Olvassátok el Pál megtérésének és apostollá léttelének történetét az ApCsel; 9:1-22-ből!
 3. Olvassátok el a Galatákhoz írt levél 1:10-24-ből, hogy hogyan vall az apostollá létteléről maga Pál!
-
- a) Te hogyan lettél az, ami vagy? Isten akaratát fel tudtad/tudod ismerni a hivatásodban?
 - b) Isten akaratát fel tudod ismerni családi állapotodban? Házastársadban vagy éppen mostani magányodban?
 - c) Mit gondolsz arról, hogy attól, hogy Istennek tetsző döntéseket hozol, még vezethet szenvedéseken át életed útja? A fájdalmakat abból a szempontból vizsgálod, hogy „igazságosak”-e, vagy tudod a fájdalmakat úgy nézni, mint a hegyi úton a meredek emelkedőt, hogy jó, hát ezt is meg kell mászni, ha célba akarok érni?
 - d) A Biblia milyen segítséget jelent számodra a döntéshozatalban? Tudsz példát mondani rá, hogy „igei vezetést” kaptál, azaz konkrétan Biblia olvasás közben egy olvasott ige alapján értetted meg, hogy mit kell tenned?
 - e) Számodra inkább felszabadító vagy rémisztő az a szabadság, amit Isten ad neked azzal, hogy a bibliai iránymutatások alapján, de az eszedet használva hozhatsz az életedre nézve felelős döntéseket? Könnyen tudsz döntéseket hozni? S könnyű a felelősséget elvállalni?